

v čas bývala pro ně stihána, byla by mohla býti odsouzena pouze pro přestupky krádeže, nikoliv pro zločiny. Stížnost není odůvodněna. Obžalovaná byla uznána vinnou krádeží spáchanou před rokem 1915 ke škodě Otilie W-ové, při níž hodnota věcí odcizených činí 16 K 30 h, dále ke škodě Marie B-ové, spáchané před rokem 1915, v hodnotě 46 K a ke škodě Vilmy R-ové, spáchané v roce 1917 s hodnotou 15 K, tedy úhrnem krádeží věcí, odcizených zaměstnavatelkám v hodnotě 77 K 30 h. V § 173 tr. z., který prohlašuje krádež za zločin, činí-li cena věcí ukradených více než 50 K; nyní dle zákona z 9. dubna 1910 — 200 K, jest nařízeno pro případ konkurence několika krádeží sčítati všechny jednotlivé částky. Totéž nařizuje § 186 b) tr. z., pokud jde o podílnictví na krádeži a zpro-
nevěře. Této zásady sluší ostatně užiti analogicky u všech deliktů majetkových, u nichž hodnota věci nebo velikost škody má význam buď pro kvalifikaci činu jako zločinu nebo pro sazbu trestní. Jde zde tedy o výjimku z pravidla, že konkurující činy trestní jsou zcela samostatné a lze při nich užiti § 34, pokud se týče 267 tr. z. Ve všech případech tudíž, kde rozhoduje obnos nebo hodnota, dlužno sečísti obnosy vyplývající z více trestních útoků, ať současných či opětovaných. Předpokladem pro sčítání jest jednak, aby čin nebyl dosud trestán, t. j. aby ohledně něho nebyl vynesena právoplatný rozsudek. jednak, by činy, v našem případě krádeže, byly stejného druhu. Nebylo by lze na příklad sčítati škody, způsobené krádežemi, které jsou kvalifikovány jako zločin z různých hledisek (§ 174 II, 175 II, 176 II), i kdyby se došlo sčítáním k penízi přes 50 K, avšak menšímu 200 K. Rovněž tak by nebylo lze přičísti obnosy z krádeží, které zásadně nejsou zločinem (krádeže spáchané nedospělými § 269 a), krádeže v rodině (§ 463 tr. z.) ke krádežím v případech, v nichž by následkem sečtení částek došlo k odsouzení pro zločin. V tomto případě jde však o krádeže stejného druhu, které jsou kvalifikovány jako zločin dle § 176 II b) tr. z., předpokládajíc hodnotu převyšující 50 K, která jest právě dána sečtením všech částek vyplývajících z jednotlivých krádeží. Poněvadž pak jde vesměs o krádeže, které dosud nebyly předmětem trestního řízení a rozsouzení, jsou splněny oba předpoklady, za nichž je sčítání dle zákona přípustno.

Čís. 224.

Trestného činu dle § 32 čís. 2 min. nařízení ze dne 26. května 1917 čís. 235 ř. z. může se dopustiti i ten, kdo nemá právní moci nad zásobami, s nimiž nakládá způsobem naznačeným v citovaném ustanovení.

(Rozh. ze dne 3. července 1920, Kr I 4/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Marie N. a Otilie N. do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 13. října 1919, jímž byly uznány vinnými přečinem podle § 32 č. 2 a 4 min. nař. ze dne 26. května 1917 č. 235 ř. z. mimo jiné z těchto

důvodů:

Neprávem vytýká zmateční stížnost rozsudku, že jest právnicky pochybeným, odsoudiv obžalované, jakkoli nejsou hospodářem, tedy drži-

telem obilí, jenž dle náhledu stížnosti za skutky proti § 32 min. nař. trestně jediné jest zodpovědným. Než i kdyby snad ohledně skutkové podstaty v § 32 č. 1 min. nař. uvedené mohlo by býti pochybným, může-li se jí dopustiti jako přímý pachatel osoba jiná, nežli držitel nebo schovatel zásob, pokud se týče jejich zmocnění, nemůže dotčená pochybnost vzejíti při skutkové podstatě dle čís. 2 § 32, dle něhož obě obžalované byly odsouzeny, poněvadž tu jde vesměs o činnosti, jež nejsou podmíněny právní mocí nad dotýčnými zásobami a min. nařízení nerozlišuje dle svého všeobecného znění (»kdo...«) ohledně osoby pachatelovy. Jen mimochodem budiž proto poukázáno na to, že se rozsudek vůbec nezabývá poměrem obou stěžovatelek ku zásobám, o něž jde, stěžovatelky pak samy poukazovaly při svém výsledku k tomu, že ony to jsou, jež vedou pro stáří a chorobnost svého otce hospodářství, takže již z toho důvodu bylo by je každým způsobem pokládati za zodpovědny za zakázanou manipulaci se zásobami.

Čís. 225.

Promlčení trestného činu přerušuje se dle § 531 tr. z. též tím, že příslušný soud dožádal jiný soud za výslech obviněného.

(Rozh. ze dne 3. července 1920, Kr I 260/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost soukromé žalobkyně Anny M-ové do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 24. listopadu 1919, pokud jím byla obžalovaná Kateřina K. sprostěna obžaloby pro přestupek proti bezpečnosti cti dle § 488 tr. z., při čemž uvedl

v d ů v o d e c h:

Zmatečná stížnost jest pouze potud odůvodněna, pokud dovolávajíc se zmatku § 281 čís. 9 b) tr. ř., brojí proti předpokladu prvního soudu, že nastalo promlčení trestného činu, obžalované za vinu kladeného. Na přestupek § 488 tr. z. stanoven jest v § 493 tr. z. trest vězení od jednoho do šesti měsíců, lhůta promlčecí činí dle § 532 tr. z. tři měsíce. Tato lhůta promlčecí, běžící ode dne spáchání činu, t. j. 16. května 1919, byla podle § 531 tr. z. přerušena tím, že příslušný okresní soud v Horšově Týně dne 3. června 1919 dožádal krajský soud v Plzni za výslech obviněné Kateřiny K. o soukromé žalobě. Dožádání to rovná se co do své povahy a co do svých účinků vydání obsílky na obviněnou, které v § 531 tr. z. uvedeno jest jakožto okolnost přerušující promlčení. Mohlť trestní soudce okresního soudu v Horšově Týně právě tak předvolati si obviněnou k osobnímu výsledku, jako zařídil její výslech dožádaným krajským soudem v Plzni. Stejně jako vydání obsílky k osobnímu výsledku jest tedy také dožádání za výslech způsobilé přerušiti promlčení, kdyžť obě opatření jsou rovnocennými úkony vyšetřovacími ve smyslu § 531 tr. z.